

[Inger Gautier Schmit.]

den vilde være et Memento til Lægerne og i det hele taget til dem, der skal træffe Bestemmelse i denne Sag, om ikke at forhaste sig, ikke at gaa den nemmeste og hurtigste Vej — for det er naturligt langt det nemmeste og hurtigste at foretage Svangerskabsafbrydelse, saa er man færdig med det —, men bruge alle mulige Midler i vort Samfund, sociale, økonomiske og juridiske, for at undgaa dette. Det er kun for at understrege den etiske Betragtning over for hele dette Livsspørgsmaal, at jeg foreslaar den Bestemmelse indsat, og jeg beklager for saa vidt, at jeg ikke i dette høje Ting kan faa Tilslutning til min Betragtning.

Justitsministeren (Steincke): Jeg forstaar saa udmærket godt de ideelle Bestræbelser, der ligger bag det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmits Ændringsforslag. Jeg anerkender hendes Ønske om at gøre et Lovforslag, hun i øvrigt ikke kan lide, saa godt som overhovedet muligt, men jeg kan ikke modtage et Ændringsforslag, der gør Lovforslaget mere uklart, end det ærede Medlem selv siger det er i Forvejen. Det er rigtigt, at der fra mange Sider, alt for mange Sider og mærkeligt mange Sider, er gjort alt muligt for at skabe Forvirring med Hensyn til Forstaaelsen, specielt af § 1, men af den Grund at skrive en Lov, saa den minder om Maglekilde-Petersens Stil, falder mig ikke ind, saa vil jeg hellere til sin Tid instruere de Læsere, som ikke kan forstaa, at „nødvendig“ betyder nødvendig.

Hartel: Ved Lovforslagets anden Behandling udtalte jeg paa min Gruppens Vegne, at vi var tilfredse med den Affattelse af Bestemmelsen om den medicinske Indikation, der er i Lovforslaget, og dette Standpunkt opretholder vi uden Hensyn til, at vi af andre Grunde ikke kan medvirke til Lovforslagets Gennemførelse. Naar vi gjorde det, skyldtes det dels en Overvejelse af selve Formuleringen og den Rækkevidde, vi maatte anse disse Ord for at have, og dels dette, at en Række kirkelige Institutioner her i Danmark havde sagt god for den Affattelse, der var valgt. Der blev dengang ydret Tvivl om, at disse kirkelige Institutioner fortsat stod ved deres Tilslutning. Nu er der gaaet over en Uge, siden disse Forhandlinger fandt Sted, og der har været Adgang for de paagældende til at udtale sig, hvis de i Dag skulde være af en anden Mening. Det er jo menneskeligt at tage fejl, men jeg har ikke set, at der fra nogen af

Underskrivernes Side er fremkommet Andtydning af, at de har misforstaaet det, de har givet deres Tilslutning. Ogsaa derfor mener vi, at det i enhver Henseende er forsvareligt at opretholde vor Tilslutning til den Affattelse, Flertallet og Ministeren har givet Lovforslaget. Den naturlige Følge heraf er ogsaa, at vi ikke kan tiltræde det Ændringsforslag, der er stillet. Jeg kan i øvrigt slutte mig til den Motivering, der blev givet af det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel for hans Holdning til Ændringsforslaget; da vi ikke kan stemme for Lovforslagets endelige Vedtagelse, vil vi afholde os fra at stemme om det Ændringsforslag, som vi i øvrigt finder upaakrævet.

Formanden: Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit har Ordet for en kort Bemærkning.

Inger Gautier Schmit: Jeg vil tildele mig at spørge den højtærede Justitsminister, hvad han forstaar ved „nødvendig“ i disse faa Tilfælde, jeg har nævnt, og som Ministeren fremkom med ved første Behandling, altsaa den underernærede Kvinde, Kvinden med de mange Børn og den deprimerede Kvinde. Her mener jeg, at en nødvendig Handling fra Lægens Side, før han indlader sig paa Indgreb, er at henvise en saadan Kvinde, hvis hun er ubemidlet, til det sociale Udvalg, og hvis hun ikke er ubemidlet, da at sætte hende i Forbindelse med et andet Menneske, der personligt kan opmuntre hende til at føde det ventede Barn. Altsaa, dette Ord „nødvendig“ kan fortolkes paa mange Maader, derfor vil jeg gerne have en ganske klar Udtalelse fra Justitsministren, om han ikke mener, at det er nødvendigt, at man i disse, i mine Øjne sociale Tilfælde, først søger den sociale Hjælp. Det, jeg har ønsket at understrege, er Lægens Ansvar paa dette Punkt.

Justitsministeren (Steincke): Jo, selvfølgelig mener jeg det, og det vil ogsaa enhver Læge mene, idet ingen Læge kan anse det for nødvendigt at skride til Svangerskabsafbrydelse, hvis man ad anden Vej er i Stand til at afværge Vanskelighederne for Kvinden.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslaget (se ovenfor)

forkastedes med 68 Stemmer mod 18; 26 Medlemmer tilkendegav, at de hverken ønskede at stemme for eller imod.